

РЕШЕНИЕ

№ 5227

гр. София, 03.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 11.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **3682** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на § 27, ал. 2, т. 1, т. 2, т. 3 от ПЗР на ЗИДЗСПЗЗ (ДВ, бр. 62 от 2010 г., доп. ДВ, бр. 61/2016 г.), вр. чл. 45ж ППЗСПЗЗ и чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. Г. Д. срещу решение № 1896 по протокол № 46 от 23.02.2023 г. на Общински съвет – С..

В жалбата се поддържа довод за нарушение на § 27, ал. 2 от ПЗР на ЗИДЗСПЗЗ, доколкото възстановяването на земи е възможно със земите по чл. 19, ал. 2 ЗСПЗЗ. Допълнително се поддържа, че при упражняване на правото по чл. 45е от ППЗСПЗЗ следва да се съобрази нормата на чл. 10а ЗСПЗЗ.

Ответната страна – Общински съвет – С. не изразява становище по жалбата.

Административен съд София – град, след като прецени събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Пред Общинска служба „Земеделие“ (ОСЗ) – [населено място] е подадено по реда на чл. 45д, ал. 1 ППЗСПЗЗ искане вх. № ПО – 21-485-4/20.10.2022 г. от А. Г. Д. за издаване на решение за възстановяване правото на собственост на имот с идентификатор 23039.3.395 по КККР на [населено място], [община], област С..

Към искането е приложено решение № 226/08.09.1993 г. на Поземлена комисия – [населено място], с което на Г. Н. Д. е възстановено правото на собственост в съществуващи (възстановими) стари реални граници на следните имоти: Нива от 2,3 дка, находяща се в местност „Скендерица“, в землището на [населено място], [община] и Ливада от 3,500 дка, находяща се в местност „Дълга ливада“ в землището

на [населено място], [община].

Приложено е удостоверение за наследници на Г. Н. Д., починал на 13.04.2007 г., от което се установява, че жалбоподателката А. Г. Д. е негов наследник, т. е. правоимаща по решение № 226/08.09.1993 г. на Поземлена комисия – [населено място].

По преписката е приложен Акт № 13714/19.08.2015 г. за частна общинска собственост, съставен на основание чл. 45г, ал. 1 ППЗСПЗЗ, отнасящ се за поземлен имот с идентификатор 23039.3.128, находящ се в местност „Наталко“, [населено място], общ. С.. Според документа описанието на имота е следното: площ от 3317 кв.м., начин на трайно на територията: земеделска и начин на трайно ползване: ливада. В акта е отразено, че имотът е сред земите по чл. 19, ал. 1 ЗСПЗЗ във връзка с протоколно решение № 1/16.04.2015 г. на Комисия по чл. 19, ал. 2 ЗСПЗЗ, взето по реда на чл. 45в, ал. 5 ППЗСПЗЗ. В подкрепа на това е разпоредбата на чл. 19, ал. 3, изр. второ ЗСПЗЗ, според която в актовете за общинска собственост като основание за съставянето се посочва и протоколното решение на комисията чл. 19, ал. 2 ЗСПЗЗ.

Приложен е още Акт № 19014/04.11.2022 г. за частна общинска собственост, съставен на основание чл. 45г, ал. 1 ППЗСПЗЗ, отнасящ се за поземлен имот с идентификатор № 23039.3.180, находящ се в местност „Наталко“, [населено място], общ. С.. Според документа описанието на имота е следното: площ от 993 кв.м., начин на трайно на територията: земеделска и начин на трайно ползване: ливада. В акта е отразено, че имотът е сред земите по чл. 19, ал. 1 ЗСПЗЗ във връзка с протоколно решение № 1/05.06.2014 г. на Комисия по чл. 19, ал. 2 ЗСПЗЗ, взето по реда на чл. 45в, ал. 5 ППЗСПЗЗ. В подкрепа на това е разпоредбата на чл. 19, ал. 3, изр. второ ЗСПЗЗ, според която в актовете за общинска собственост като основание за съставянето се посочва и протоколното решение на комисията чл. 19, ал. 2 ЗСПЗЗ.

По преписката е налична служебна бележка, издадена от кмета на [населено място], от която се установява, че местността „Дълга ливада“ е подместност на местността „Наталко“, т. е. местността „Наталко“ обхваща местността „Дълга ливада“.

По преписката е приложен Протокол от 01.07.2022 г. за идентифициране на имотни граници по чл. 45е, ал. 4 (погрешно посочено чл. 45, ал. 4) ППЗСПЗЗ, който отразява имотните граници на имот с площ от 3,834 дка, намиращ се в местност „Дълга ливада“ в землището на [населено място], [община] (предмет на решение № 226/08.09.1993 г. на Поземлена комисия – [населено място]).

По преписката е налична скица – проект № 15-1215548/19.10.2022 г., издадена от началника на СГКК – Софийска област, отнасяща се за имот с идентификатор 23039.3.395 по КККР на [населено място], [община], област С., с площ от 3834 кв. м., трайно предназначение на територията: земеделска и начин на трайно ползване: ливада.

От скицата – проект се установява, че имот с идентификатор 23039.3.395 е образуван от следните два поземлени имоти: изцяло от ПИ с идентификатор 23039.3.128 (предмет на Акт за частна общинска собственост № 13714/19.08.2015 г.) и 517 кв. м. от ПИ с идентификатор 23039.3.180 (предмет на Акт за частна общинска собственост № 19014/04.11.2022 г.). В тази връзка съдът приема, че ПИ с идентификатор 23039.3.395 е образуван от земи по чл. 19, ал. 1 ЗСПЗЗ.

По преписката е приложен Протокол от 01.07.2022 г. за идентифициране на имотни граници по чл. 45е, ал. 4 (погрешно посочено чл. 45, ал. 4) ППЗСПЗЗ, който отразява имотните граници на имот с площ от 3,834 дка, намиращ се в местност „Дълга ливада“ в землището на [населено място], [община] (предмет на решение № 226/08.09.1993 г.

на Поземлена комисия – [населено място]).

Не е спорно, че имотните граници на имота по Протокол от 01.07.2022 г. съвпадат с имотните граници на имота по скица – проект № 15-1215548/19.10.2022 г., като разликата в площта е в допустимите граници по чл. 18ж, ал. 4, т. 2 ППЗСПЗЗ.

С писмо № 61/08.11.2022 г. на кмета на [населено място] е изразено положително становище за възстановяване на имота по проектната скица. Отражено е още, че имотът е бил притежание на Г. Н. съгласно Емлячен регистър от 1949 г.

По реда на чл. 45ж, ал. 1 ППЗСПЗЗ е подадено до кмета [община] мотивирано искане изх. № ПО-21-485-5/21.10.2022 г. от началника на ОСЗ - [населено място], с което на основание § 27, ал. 2, т. 1, т. 2, т. 3 от ПЗР на ЗИДЗСПЗЗ (ДВ, бр. 62 от 2010 г., доп. ДВ, бр. 61/2016 г.) моли да се постанови решение от Общински съвет – С. за предоставяне на имот с идентификатор 23039.3.395 на наследниците на Г. Н., за да се изпълни задължението на ОСЗ – С. по чл. 45ж, ал. 3 ППЗСПЗЗ.

Постоянна комисия към Общинския съвет – С. е взела решение да се предложи на Общински съвет – С. да откаже да предостави за възстановяване на имот с идентификатор 23039.3.395 на наследниците на Г. Н., което е обективизирано в т. 12 от Протокол № 32/15.02.2023 г. като мотив за предложението е посочено, че предложеният имот е идентифициран в местност, различна от призната за възстановяване.

Съставена е докладна записка от кмета на [община], с която се предлага на Общински съвет – С. да откаже да предостави за възстановяване на имот с идентификатор 23039.3.395 на наследниците на Г. Н., тъй като същият е идентифициран в местност, различна от призната за възстановяване.

Последвало е постановяване на оспорваното решение № 1896 по протокол № 46 от 23.02.2023 г. на Общински съвет – С., с което е отказано да се предостави за възстановяване на имот с идентификатор 23039.3.395 на наследниците на Г. Н..

За да постанови този резултат органът е приел, че ПИ с идентификатор 23039.3.395 е идентифициран в местност, различна от призната за възстановяване.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт, от активно легитимирано лице, адресат на акта, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Според чл. 146, вр. чл. 168 АПК съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, а именно Общински съвет – С., който по силата на чл. 45ж, ал. 2 ППЗСПЗЗ, вр. чл. 21, ал. 1, т. 8 ЗМСМА е овластен да се произнесе с оспореното решение.

Оспорваният акт е надлежно мотивиран от фактическа и правна страна, като отговаря по форма на общите правила по чл. 59, ал. 2 АПК. Налице са ясни и конкретни мотиви и разпоредителна част, позволяващи да се разберат причините за постановения отказ.

Не са налице допуснати съществени нарушения на административно

производствените правила.

Налице е неправилно приложение на материалния закон.

Според чл. 45ж, ал. 1 ППЗСПЗЗ общинската служба по земеделие представя мотивирано искане до кмета на общината в случаите по § 27, ал. 2, т. 1, 2 и 3 от ПЗР на ЗИДЗСПЗЗ (ДВ, бр. 62 от 2010 г.). Към искането, за имот с признато право на възстановяване в стари реални съществуващи или възстановими граници с решение по чл. 18ж, ал. 1 на общинската служба по земеделие или със съдебно решение, се прилага скица-проект на имота, издадена от общинската служба по земеделие или от службата по геодезия, картография и кадастър.

Съгласно чл. 45ж, ал. 2 ППЗСПЗЗ общинският съвет се произнася на първото си заседание след постъпване на искането по ал. 1 с решение за предоставяне на имотите в изпълнение на задължението си по § 27, ал. 2 от ПЗР на ЗИДЗСПЗЗ (ДВ, бр. 62 от 2010 г.).

В § 27, ал. 2 от ПЗР на ЗИДЗСПЗЗ (ДВ, бр. 62 от 2010 г., доп. ДВ, бр. 61/2016 г.) е регламентирано, че общинските съвети предоставят земи от общинския поземлен фонд включително пасища и мери по чл. 19 ЗСПЗЗ при наличие на едно от следните условия: 1. установяване на границите на земеделските имоти, за които е издадено решение на общинската служба по земеделие за признаване на правото на възстановяване на собствеността в съществуващи или възстановими стари реални граници; 2. изпълнение на съдебни решения за признато право на собственост; 3. обезщетяване на собствениците, чиято собственост не може да бъде възстановена.

Общинският съвет е длъжен единствено да съобрази наличието на горепосочените предпоставки § 27, ал. 2 от ПЗР на ЗИДЗСПЗЗ за приемане на решение за предоставяне на процесния имот на жалбоподателката (наследник на Г. Н.), въз основа на което общинската служба да завърши процедурата по чл. 45ж, ал. 3 ППЗСПЗЗ. В правомощията на Общинския съвет липсва възможност да преценява други обстоятелства освен посочените в закона, като според § 27, ал. 2, т. 1 от ПЗР на ЗИДЗСПЗЗ тези обстоятелства са следните: издадено решение на ОСЗ за признато право на възстановяване, мотивирано искане от ОСЗ и приложена към него скица-проект.

В настоящия случай в полза на жалбоподателката е издадено решение по чл. 18ж, ал. 1 ППЗСПЗЗ, с което е признато правото на възстановяване в стари реални съществуващи (възстановими) граници за имот, представляващ ливада, с площ 3,500 дка, намираща се в местност „Дълга ливада“, в землището на [населено място], [община]. За имота е налице скица-проект и протокол по чл. 45е, ал. 4 ППЗСПЗЗ, установяващи границите му, които попадат изцяло в земи по чл. 19, ал. 1 ЗСПЗЗ. Също така е налице мотивирано искане от ОСЗ – С.. По тези съображения е налице условието на § 27, ал. 2, т. 1 от ПЗР на ЗИДЗСПЗЗ (ДВ, бр. 62 от 2010 г., доп. ДВ, бр. 61/2016 г.), тъй като са установени границите на земеделския имот, за който е издадено решение на ОСЗ за признаване на правото на възстановяване на собствеността в съществуващи или възстановими стари реални граници. След като всички тези предпоставки в случая са били налице административният орган не е имал основание да постанови обжалвания отказ. В този смисъл органът неправилно е отказал да се предостави за възстановяване на имот с идентификатор 23039.3.395 КККР на наследниците на Г. Н., сред които е жалбоподателката.

Незаконосъобразно органът е обсъждал, че ПИ с идентификатор 23039.3.395 по КККР е идентифициран в местност, различна от призната за възстановяване. Това е

така, тъй като подобни обстоятелства не са сред законово регламентирани в § 27, ал. 2, т. 1 от ПЗР на ЗИДЗСПЗЗ, поради което органът не разполага с възможност да преценява други обстоятелства. Наред с това са и погрешни изводите на органа, че имотът попада в местност, различаваща се от призната за възстановяване, тъй като от служебната бележка на кмета на [населено място] се установява, че местността „Дълга ливада“ е подместност на (обхваща се от) местността „Наталко“.

Възстановяването на правото на собственост върху земеделски земи се извършва с решения от ОСЗ, която е компетентният орган, т. е. произнасянето по реституционното искане за възстановяването на собствеността е единствено в компетентността на ОСЗ, като само тя може да прецени дали са налице пречки за реституция, в това число дали претендиращият имот е бил собственост на заявителя или на негов наследодател, респ. дали съвпадат границите на имотите. Общинският съвет единствено е задължен да проведе процедурата по чл. 45ж, ал. 2 ПЗЗСПЗЗ, при която при наличието на предпоставките на § 27, ал. 2, т. 1 от ПЗР на ЗИДЗСПЗЗ (ДВ, бр. 62 от 2010 г., доп. ДВ, бр. 61/2016 г.) е задължен да издаде решение, с което да предостави за възстановяване имот с идентификатор 23039.3.395 КККР на наследниците на Г. Н..

Горното налага извод за основателност на жалбата, поради което на основание чл. чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК следва да се отмени оспорваното решение. Преписката следва да се върне на органа, който следва да се произнесе с решение, с което на жалбоподателката да се предостави за възстановяване поземлен имот с идентификатор 23039.3.395 по КККР на [населено място], [община].

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 АПК жалбоподателката има право да получи направените разноски за държавна такса в размер на 10 лева.

По изложените съображения, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 1896 по протокол № 46 от 23.02.2023 г. на Общински съвет – С.. ВРЪЩА преписката на Общински съвет – С., който следва на първото си заседание да се произнесе при съобразяване мотивите на съдебния акт.

ОСЪЖДА Общински съвет – С. да заплати на А. Г. Д. сумата в размер на 10 лева, представляваща направени по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: